

12 Απριλίου 2017

Ο Γιάννης, η Εκκλησία, η οικογένειά του και η Ελλάδα (Δρ. Πέτρος Παναγιωτόπουλος, Υπεύθυνος Περιεχομένου Πεμπτουσίας)

[/ Πεμπτουσία](#)

Ο Γιάννης Αντετοκούνμπο είναι ένα Ελληνόπουλο, το οποίο διαπρέπει στο υψηλότερο επίπεδο του μπάσκετ παγκοσμίως (NBA). Εξαιτίας της καταγωγής των γονέων του και του χρώματος του δέρματός του, συνάντησε κάποιες δυσκολίες, τις οποίες όμως πλέον έχει «αφήσει πίσω του». Είναι πια ένας αστέρας του παγκόσμιου αθλητισμού, υψηλά αμειβόμενος και με τα φώτα της δημοσιότητας επάνω του, εξαιτίας των εξαιρετικών εμφανίσεων που πραγματοποιεί. Παρόλα αυτά, παραμένει σεμνός, συγκρατημένος και προπάντων αρχοντικός στις κρίσεις του, παραμένοντας μεγαλοπρεπής τόσο μέσα στους αγωνιστικούς χώρους όσο και έξω από αυτούς.

Πηγή: gazzeta.gr

Πριν από λίγο καιρό, σε μια συνέντευξη που έδωσε σαφή δείγματα αυτής της πλευράς του χαρακτήρα του. Ας δούμε ορισμένα δείγματα από τις απαντήσεις που έδωσε (στο Νίκο Παπαδογιάννη για την εφημερίδα «Documento»):

Για την Ελλάδα: «Η σχέση με τη χώρα σου ποτέ δεν μπορεί να βασιστεί στο τι σου χρωστάει ή σε ό,τι της οφείλεις. Ούτε κρίνεται από ένα διαβατήριο ή τις δυσκολίες της καθημερινότητας ... Με ρωτάς τι σημαίνει η χώρα που έδωσε την ευκαιρία στους γονείς μου να γεννήσουν τέσσερα παιδιά, να πάνε στο σχολείο, να βρουν μια γειτονιά και μια εκκλησία που τους αγκάλιασε. Επίσης, ανθρώπους που πίστεψαν σε μένα και τον αδελφό μου, πριν καν εμείς πιστέψουμε στον εαυτό μας, αλλά και φίλους που ήταν πάντα εκεί. Δεν νομίζω ότι χρειάζεται να πω κάτι παραπάνω».

Για το μέλλον του: «Θέλω να είμαι σε θέση να παίζω στο υψηλότερο επίπεδο που θα μου επιτρέπει το σώμα μου. Κι από την κερκίδα να με παρακολουθούν τα παιδιά μου και η οικογένεια μου».

Για την αυτοσυγκράτησή του: «Προσπαθώ να μην ξεχνώ από που έρχομαι και τι θυσίες έχουν κάνει οι γονείς μου για να μπορώ να απολαμβάνω το σήμερα... Για να είμαι ειλικρινής, τα τέσσερα τελευταία χρόνια η ζωή μου είναι προπονητήριο, σπίτι, αεροδρόμιο, αγώνες και πάλι από την αρχή! Πιστεύω στην πειθαρχία και στην αναγκαιότητα της ρουτίνας, ώστε να βγει αυτό το πολύ δύσκολο πρόγραμμα».

Νομίζουμε ότι τα λόγια του νεαρού αθλητή έχουν να διδάξουν περισσότερα από πολλά κηρύγματα. Και ακόμη, ότι αν θα θέλαμε να είμαστε περήφανοι για τα επιτεύγματά του, να βλέπουμε περισσότερο τη στάση του που τα συνοδεύει και το ήθος που αναδεικνύει η γενικότερη τοποθέτησή του.